

## ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τα παιδικά χρόνια	8
Ο ερχομός του Νίκου	17
Στο σχολείο	28
Η αποκάλυψη της ταυτότητας του Νίκου	36
Ο πατέρας φεύγει	49
Το μυστικό του Νίκου	55
Το ατύχημα	60
Η κατάθλιψη	65
Οι δύσκολες μέρες	72
Ο νταής του σχολείου	78
Το μικρό ξύλινο σπιτάκι	83
Το παραστράτημα της εφηβείας	86
Ο στρατός και το κόμμα	92
Το τελευταίο ταξίδι	103







## Τα παιδικά χρόνια

Ήμουν τριών χρονών όταν η μητέρα μου, η Κατερίνα, έφυγε από τη ζωή ξαφνικά και απρόσμενα, χτυπημένη από μια καταραμένη αρρώστια. Γιατί με άφησε τόσο νωρίς; Όλοι μου έλεγαν:

— Ο Θεός την πήρε ψηλά, μαζί του!

Δεν μπόρεσα ποτέ να καταλάβω τη βούληση του Θεού! Γιατί να την πάρει και να με αφήσει μόνο μου χωρίς μητέρα; Είχα πολύ θυμό μέσα μου!

— Δεν μας παρατάει κι αυτός ο Θεός, έλεγα συχνά!

Ο πατέρας όμως με έβαζε γρήγορα στη θέση μου:

— Πάψε Ορέστη! Αύριο θα πας με τη θεία στην εκκλησία να μεταλάβεις!

Όσο κρασάκι με ψωμάκι όμως και να έπινα από το χέρι του Παπά-Νικόλα, ο θυμός μου δε γιαιτρευόταν!

Τη μαμά δεν τη θυμάμαι πολύ καλά. Ήμουν πολύ μικρός! Όμως θυμάμαι μια φιγούρα να με κρατάει αγκαλιά, το άρωμά της και τη χροιά της φωνής της. Τίποτα παραπάνω... Η φωτογραφία της, στην οποία με κρατάει αγκαλιά μωρό, στόλιζε πάντα το γραφείο μου στο παιδικό μου δωμάτιο. Μελαχρινή, με ίσια μακριά μαλλιά, καστανά μάτια, και ένα μεγάλο, γλυκό χαμόγελο, με είχε αγκαλιά και ο πατέρας δίπλα της. Φαίνεται πολύ ευτυχισμένη! Και ο πατέρας φαίνεται ευτυχισμένος! Πάντα στο μυαλό μου έχω το χαμόγελο της φωτογραφίας. Δυστυχώς δεν πρόλαβα να



τη γνωρίσω! Για κάποιο λόγο η μοίρα μάς επιφύλασσε χωριστούς δρόμους. Είχα συνηθίσει την απουσία της... Είχα μάθει να ζω χωρίς αυτήν. Πολλές φορές ζήλευα τα υπόλοιπα παιδιά που είχαν τις μητέρες τους δίπλα τους! Όταν έβλεπα τις μητέρες των συμμαθητών μου να έρχονται στις συγκεντρώσεις γονέων της τάξης, απομακρυνόμουν, κρυβόμουν στην πίσω αυλή. Δεν άντεχα να βλέπω να χαίρονται ούτε αυτούς ούτε τις μητέρες τους που τους αγκάλιαζαν και έλαμπαν από χαρά για το καμάρι τους. Πράγματα που ήταν δεδομένα για αυτούς, όχι όμως για μένα!

Τον πατέρα μου, από μικρός, τον θυμάμαι να κάθεται συχνά σε έναν καναπέ και να πίνει μπύρες... να πίνει μέχρι που τον έπαιρνε ο ύπνος! Ούτε μου μιλούσε πολύ, ούτε γενικά ασχολούνταν πολύ μαζί μου. Δούλευε σε ένα εργοστάσιο που έφτιαχναν επίπλα από ξύλα βελανιδιάς. Έφευγε πολύ πρωί και γύριζε από τη δουλειά το απόγευμα κουρασμένος, με βρώμικα ρούχα, έκανε μπάνιο, έτρωγε και μετά ξάπλωνε στον καναπέ και διάβαζε την εφημερίδα του. Ε, που και που μου έβαζε και καμιά φωνή όταν έκανα φασαρία! Η αλήθεια είναι ότι επίτηδες έκανα φασαρία μπας και ασχοληθεί λίγο μαζί μου! Ήταν πολύ σοβαρός και σπάνια γελούσε. Ποτέ δεν μιλούσε για τη μαμά. Δεν μπορούσα να καταλάβω γιατί. Νόμιζα πως δεν την αγαπούσε! Ακόμα και ο μπαμπάς όμως ήταν προτιμότερος από τη θεία Γεωργία!

Όταν πέθανε η μητέρα μου, την ευθύνη της ανατροφής μου ανέλαβε μια θεία μου, η αδερφή του πατέρα μου, η Γεωργία. Ψηλή, λεπτή με πράσινα μάτια και κοντά μαύρα μαλλιά, βλέμμα αλεπούς και στριφνό, κουτοπόνηρο ύφος. Πάντα μαυροφορεμένη! Ποτέ μου δεν τη συμπάθησα. Σαν να μη ταίριαζαν τα χνώτα μας! Ήταν χήρα κι αυτή! Είχε χάσει τον άντρα της από ατύχημα στην εργασία του. Γλίτωσε ο καημένος! Λες και το είχε το σόι τους... να πεθαίνουν οι σύζυγοί τους!

Η θεία Γεωργία ήταν πολύ αυστηρή και τυπική σε όλα. Στρατιωτική πειθαρχία! Με έβαζε στο κρεβάτι να κοιμηθώ από τις 9, μου φώναζε όταν δεν έκανα αυτό που μου έλεγε, με υποχρέωνε να τρώω τα άνοστα φαγητά της και δεν με άφηνε να βλέπω παιδικά ή ποδόσφαιρο. Το χειρότερο από όλα ήταν ότι με υποχρέωνε να κάνω μπάνιο μέρα παρά μέρα και να πλένω τα δόντια μου δυο φορές την ημέρα! Μερικές φορές για να με τιμωρήσει μου έπαιρνε την μπάλα ποδοσφαίρου και την έκρυβε για 2-3 ημέρες. Αυτό ειδικά ήταν αιτία πολέμου! Έβγαζα καπνούς από τα αυτιά! Αν με έπιανες από τη μύτη θα έσκαγα! Ήταν και της εκκλησίας! Κάθε Τετάρτη και Παρασκευή μαγειρεύε οσπρία ή ψάρια! Μπλιάχ! Κάθε Κυριακή πήγαινε στην εκκλησία όπου κουτσομπόλευε με τις υπόλοιπες γειτόνισσες. Α, τα μνημόσυνα ήταν το φόρτε της! Μαζεύονταν όλες οι εκκλησιάζουσες, έπιναν τον καφέ τους, έτρωγαν τα κόλλυβα και ξεκινούσαν το κουτσομπολιό! Κάθε μνημόσυνο ήταν ένα κοινωνικό γεγονός της μικρής μας πόλης!



Η θεία Γεωργία ελέγχει τον Ορέστη στο διάβασμα



Ο κλεφτοπόλεμος νεύρων με τη θεία μου ήταν συχνός! Μια μέρα έπαιζα βελανιδοπόλεμο στην αυλή με έναν φίλο μου, τον Μάριο και ξαφνικά ένα αδέσποτο βελανίδι την πέτυχε κατά λάθος στο κεφάλι! Η θεία σήκωσε το κεφάλι της, αναψοκοκκινισμένη και άρχισε έξαλλη να φωνάζει:

— Ορέστηηηη... Τώρα θα δεις!

Ένα ανελέητο κυνηγητό άρχισε. Έγινα καπνός! Η θεία με κυνηγούσε με μανία. Αν με έπιανε την είχα βάψει! Πήγα λοιπόν και κρύφτηκα στο δάσος με τις βελανιδιές! Έμεινα εκεί 3-4 ώρες! Είχα σκαρφαλώσει πάνω σε μια βελανιδιά για να κρυφτώ και έκανα σκέψεις κοιτάζοντας τις κεραμοσκεπές της πόλης! Εκείνες τις στιγμές ερχόταν στο μυαλό μου το χαμόγελο της μητέρας μου! Δεν τολμούσα να γυρίσω σπίτι. Θα τις έτρωγα και από τη θεία και από τον πατέρα μου. Άρχισα λοιπόν να χαράζω το όνομά μου στον κορμό της βελανιδιάς για να περάσει η ώρα!



Η βελανιδιά

Τελικά, όταν άρχισε να βραδιάζει, το δάσος να σκοτεινιάζει και να γίνεται τρομακτικό, όταν οι σκιές και οι ήχοι του δάσους άρχισαν να με απειλούν, αποφάσισα να πάρω τα ρίσκα μου και να γυρίσω σπίτι! Λογικά θα είχε ηρεμήσει λίγο η θεία! Είχε αρχίσει και η επίπεδη κοιλιά μου να γουργουρίζει! Όταν μπήκα μέσα, η θεία μου, κοιτάζοντάς με, με εκείνο το βλέμμα της κακιάς μάγισσας, μου άστραψε ένα δυνατό χαστούκι και με έκλεισε στο δωμάτιό μου για τιμωρία. Όμως δεν με πείραξε αυτό! Πιο πολύ με πείραξε που δεν με άφησε να φάω και με άφησε νηστικό!

— *Στρίγγλα!* είπα χαμηλόφωνα.

Κάθε βράδυ ευχόμουν να γινόταν να ξαναγυρίσει η μαμά μου και να φύγει η θεία Γεωργία, να φύγει να ηρεμήσω! Όμως δυστυχώς κάθε πρωί η τσιριχτή φωνή της με ξύπναγε απότομα και το όνειρο έσβηνε:

— *Ορέστη, σήκω πια! Και να πας να πλυθείς!*

Κι ενώ όλα πήγαιναν από το κακό στο χειρότερο, ο άδικος θεούλης με λυπήθηκε! Συνέβη κάτι που άλλαξε τη μοίρα μου.

Πέντε χρόνια μετά τον θάνατο της μητέρας μου, ο πατέρας έφερε στο σπίτι μια λαμπερή, όμορφη, ψηλή, καστανή και γλυκιά κοπέλα, την Ελένη, που φορούσε όμορφα, χρωματιστά ρούχα! Η θεία Γεωργία ξαφνιάστηκε και στράβωσε τη γρουσουζικη μούρη της! Ο πατέρας δεν της είχε πει κάτι σχετικά με την Ελένη. Βασικά ο πατέρας ποτέ δεν έλεγε τίποτα σε κανέναν! Ποτέ δεν μας έλεγε πως περνούσε στη δουλειά, πως περνούσε την ημέρα του. Ποτέ! Η θεία Γεωργία από την πρώτη στιγμή δεν συμπάθησε την Ελένη.

Ο μπαμπάς, με αμνηχανία σύστησε την Ελένη σε εμένα και τη θεία Γεωργία με έναν πολύ λιτό και σύντομο τρόπο:

— *Γεωργία, να σου γνωρίσω την Ελένη. Ορέστη, η Ελένη είναι δασκάλα και είναι πολύ καλή φίλη μου.*





*Ο πατέρας του Ορέστη συστήνει την Ελένη στη θεία Γεωργία και τον Ορέστη*

Για λίγο ξαφνιάστηκα! Στο σπίτι δεν πατούσε άνθρωπος! Η Ελένη με πλησίασε, με αγκάλιασε και μου χάιδεψε τα μαλλιά! Τη συμπάθησα, πριν καν μου μιλήσει! Μου θύμισε κάτι από τη ζεστασιά της μητέρας μου. Κι εκεί που η χαρά με είχε πλημμυρίσει, ακούστηκε πάλι η σπαστική, τσιριχτή φωνή της θείας Γεωργίας να λέει:

— *Μην του δίνεις και πολύ θάρρος κόρη μου γιατί ξέρεις τι μάρκα είναι αυτός; Μάρκα μ' έκαψες!*

Αχ, πόσο ήθελα να ξεκουμπιστεί να φύγει από το σπίτι μας η καρακάξα... αν είχα βελανίδια μέσα στην τσέπη μου θα τις έριχνα 5-6 στο κεφάλι! Η απάντηση όμως της Ελένης την έβαλε στη θέση της:

— *Μα ο Ορέστης φαίνεται τόσο καλό και γλυκό παιδί! Ο πατέρας του, μου έχει πει τα καλύτερα γι' αυτόν.*

Σε αυτό το σημείο σάστισα! Ο μπαμπάς να έχει πει καλά λόγια

για μένα; Μάλλον η Ελένη το είπε από μόνη της για να αποστομώσει τη θεία και να με καλοπιάσει. Είχα να νιώσω τόσο χαρούμενος πολύ καιρό. Η Ελένη ασχολούνταν πολύ μαζί μου και αυτό με έκανε να την αγαπήσω πολύ γρήγορα. Είχε τον τρόπο της. Συχνά πυκνά μας έφερνε και θεσπέσια γλυκά που είχε φτιάξει με τα χεράκια της! Σιροπιαστά, γαλακτομπούρεκα, κέικ σοκολάτας, μπακλαβά, τιραμισού... Όμως, η θεία Γεωργία δεν με άφηνε να τρώω πάνω από ένα κομματάκι γιατί έλεγε ότι χαλάνε τα δόντια και θα παχύνω και θα γίνω χοντρός και θα έχω προβλήματα υγείας και δε θα με θέλει καμιά γυναίκα δίπλα της και θα απομείνω μόνος στη ζωή και δεν θα έχω μια παρέα όταν γεράσω και άσε που ο μπαμπάς δεν έχει χρήματα να με πάει σε οδοντίατρο και να ηρεμήσω και τι θα κεράσουμε κανέναν επισκέπτη αν έρθει στο σπίτι! Να... μου έρχονται πάλι στο νου οι γεμάτες κακία συστάσεις της:

— *Ορέστη, τι κάνεις εκεί; Κλείσε αμέσως το ψυγείο γιατί θα τις φας!*

— *Ένα κομμάτι γαλακτομπούρεκο μόνο θα βάλω να φάω!*

— *Κλείσε το ψυγείο αμέσως! Έφαγες και το πρωί ένα!*

— *Ωχου ρε θεία! Άσε μας!*

— *Αντιμιάς; Άμα φας καμιά σφαλιάρα θα σου πω εγώ «άσε μας».*

*Βρε ξέρεις τι θα πάθεις αν φας κι άλλο κομμάτι;*

— *Για πες θεία...*

— *Θα χαλάσουν τα δόντια σου, θα παχύνεις, θα έχεις προβλήματα υγείας και δε θα σε θέλει καμιά γυναίκα όταν μεγαλώσεις, θα μείνεις μόνος σου και δεν θα έχεις κανέναν δίπλα σου όταν γεράσεις. Και τι νομίζεις; Ο μπαμπάς σου έχει λεφτά για ξόδεμα στους οδοντιάτρους; Για ηρέμησε λίγο! Δεν σκέφτεσαι κανέναν! Κι αν έρθει κανένας επισκέπτης τι θα τον κεράσω;*



Όλα αυτά τα έλεγε με μια ανάσα, με συνοφρυωμένα μάτια και φρύδια και με τα χείλη της να ανεβοκατεβαίνουν με πάθος! Κι όλα αυτά για ένα κομματάκι παραπάνω γλυκό!

Η θεία Γεωργία στις συζητήσεις που είχε με τις εκκλησιάζουσες ήλπιζε ότι η Ελένη θα ήταν μια απλή περιπέτεια για τον πατέρα και τίποτα παραπάνω. Μετά όμως από λίγους μήνες, ο μπαμπάς μάς ανακοίνωσε ότι θα προχωρούσε σε γάμο με την Ελένη. Χάρηκα τόσο πολύ! Με έναν συμπάρο δυο τρυγόνια! Θα ερχόταν στο σπίτι η Ελένη και θα ξεκουμπιζόταν η θεία Γεωργία. Η θεία μόλις το άκουσε αυτό χλόμιασε και στραβομουτσούνιασε. Δεν ήθελε αυτόν τον γάμο με τίποτα γιατί δεν συμπαθούσε καθόλου την Ελένη. Και πώς να τη συμπαθήσει άλλωστε; Η Ελένη ήταν όμορφη, καλή, γλυκιά και δεν είχε ασχοληθεί ποτέ με τα κουτσομπολιά της θείας Γεωργίας. Ήταν δυο εντελώς αντίθετοι χαρακτήρες! Όταν λοιπόν έμαθε ότι ο μπαμπάς θα την παντρευόταν, η θεία Γεωργία μάλωσε μαζί του. Θυμάμαι του είπε:

— *Παύλο, ξανασκέψου το! Δεν τη γνωρίζεις πολύ καλά. Δεν ξέρουμε αν θα είναι κατάλληλη για το παιδί!*

Ενώ εκείνη ήταν κατάλληλη! Αλλά που να μιλήσω! Και συνέχισε:

— *Με εκθέτεις στη γειτονιά! Όλοι μας κουτσομπολεύουν!*

Είπε ο γάιδαρος τον πετεινό κεφάλι... Αλλά ευτυχώς, ο πατέρας δεν άλλαζε γνώμη σε ό,τι αποφάσιζε και η σχέση του με την Ελένη προχώρησε! Έτσι, όταν ήμουν 9 χρονών, παντρεύτηκε την Ελένη με πολλές ευχές από εμένα και τους φίλους του αλλά και με μια κατάρα... από τη θεία Γεωργία, η οποία γινόταν όλο και πιο σκληρή απέναντι στην Ελένη και τον μπαμπά! Στον γάμο καθόταν πίσω-πίσω και κοίταζε με αυτή την ύπουλη ματιά της κακιάς πεθεράς και σιγοψιθύριζε μαζί με μια φίλη της, την καντηλιανούτριά της εκκλησιάς. Δεν μπορούσε με τίποτα να κωνέ-

ψει αυτό που έκανε ο μπαμπάς. Όμως δεν μπορούσε και να μην έρθει στον γάμο γιατί θα μας σχολίαζε η γειτονιά. Εγώ από την άλλη έδειχνα με κάθε τρόπο τη συμπάθειά μου προς την Ελένη, ειδικά μπροστά στη θεία Γεωργία!

Η Ελένη από εκείνη την ημέρα μετακόμισε στο σπίτι μας. Έτσι, ένα κεφάλαιο της ζωής μου, δυσάρεστο και στενάχωρο, είχε κλείσει κι ένα άλλο κεφάλαιο άνοιγε πιο φωτεινό και πιο ελπιδοφόρο! Η Ελένη είχε καταφέρει να καλύψει το κενό της μητέρας μου, με έκανε να ξεχάσω τις καταπιεστικές μέρες που είχα ζήσει όταν σπίτι έμενε η θεία Γεωργία και να νιώσω ζεστασιά και αγάπη για πρώτη φορά μετά από πολύ καιρό! Με έκανε να ελπίζω...